

РЕШЕНИЕ

№ 2903

гр. София, 30.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 17.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **1406** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано по жалба на Б. Е. Н.- Х., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 23-4332-000339/18.01.2024 г., издадена от М. Ц. М.- полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ /ОПП/, с която на лицето е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца“ на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е непропорционална и безпрекомерно увреждаща, съобразно здравословното състояние на жалбоподателката. Излагат се доводи, че процесният автомобил е семеен, като предимно се използва от Х.. Сочи се, че предвид й здравословно състояние- 93% т.н.р. без чужда помощ, за което прилага доказателства /експертно решение на ТЕЛЖ/, наложената ПАМ, отнема възможността й за свободно придвижване. Моли съда оспорената заповед да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява.

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР, ОПП, не се представлява в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата. В писмо с вх. № 5368/09.02.2024 г., с което е представена административна преписка до съда е инкорпорирано възражение за прекомерност на претендираните разноски от страна на жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

За да издаде процесната оспорваната Заповед, полицейски инспектор М. М., отдел „Пътна полиция“, СДВР е установил, че жалбоподателката е собственик на лек автомобил марка „С.“ модел „Ц 5“, с рег. [рег.номер на МПС], управлявано от А. Д. Х., ЕГН [ЕГН] на 11.01.2024 г. около 17:10ч. в [населено място], по [улица], посока на движение от [улица]към [улица]. Водачът не представя СУМПС- лишен от право да управлява МПС по административен ред, за което му е съставен АУАН серия ГА № 772083/11.01.2024 г.. Във връзка с горното е наложена на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 171 т.2а б. „а“ от ЗДВП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

По делото е представена административната преписка и допълнително ангажираните доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДВП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, поради което и с оглед приложените заповеди №513з-6400/07.07.2023 г./л.21/ и № 513д-8640/28.11.2019 г. /л.20/, е налице материална компетентност на издателя ѝ.

При издаване на обжалвания акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт, поради което съдържанието на акта се счита като част от процесната заповед.

По същество, оспорената заповед е материалнонезаконосъобразна.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДВП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства. Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява

самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната.

В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателката за това, че собственото ѝ моторно превозно средство е управлявано от лице – нейният съпруг, което не притежава СУПМС, т.е. не е правоспособен водач. За да е осъществена тази хипотеза, визирана в чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП е необходимо адресатът на ПАМ да е собственик на МПС и лицето, което е управлявало МПС да е неправоспособен водач. Съгласно чл.102, ал.1, т.1 от ЗДвП на водача, собственика или упълномощения ползвател на моторно пътно превозно средство се забранява да предоставя моторното превозно средство на водач, който е с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, или на лице, което не е правоспособен водач или не притежава съответното свидетелство за управление, валидно за категорията, към която се отнася моторното превозно средство.

В процесния казус е осъществена хипотеза, визирана в чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП, тъй като са налице следните обстоятелства, а именно: собственик - какъвто се явява жалбоподателя, чието превозно средство - каквато собственост е процесният автомобил е управлявано от лице, неправоспособен водач- какъвто е А. Х.. За да приеме това съдът съобрази, че безспорно е установено по долето, че на 11.01.2024 г. около 17:10 ч., А. Х., при управление на лек автомобил „С.“ модел „Ц 5“, сив цвят с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], е спрял за проверка от полицейски служители на 01 РУ-С.. След извършена справка с ОДЧ-01 РУ-СДВР и РС ОД е установено, че не притежава СУМПС, като същото му е отнето. По време на проверката от страна на водача, също не е представено такова свидетелство, за което му е съставен АУАН ГА № 772083/11.01.2024 г. /л.12/. Видно от НП №22-4332-008492/11.05.2022г., потвърдено с влязло в сила решение на СРС по нахд.№7405/2022 г. А. Х. е лишен от право да управлява МПС за срок от 24 месеца /л.40 и сл./.

На следващо място, след извършена проверка от полицейски служители на 01 РУ- [населено място] е установено, че лек автомобил „С.“ модел „Ц 5“, сив цвят с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на Б. Е. Н.- Х., който факт не се оспорва по делото.

Следва да се отбележи, че защитната теза на жалбоподателя за евентуалното засягане на правата ѝ, предвид здравословното ѝ състояние, с цел отмяна на оспорвания акт необосновано се обвързва с противоправното поведение на съпруга ѝ.

В тази връзка, при издаването на заповедта за ПАМ органът не е нарушил и принципа на съразмерност, визиран в чл. 6, ал. 1 АПК. Мярката е наложена в съответствие с приложимия материален закон – чл. 171, т. 2а от ЗДвП, в минималния предвиден размер по закон – 6 месеца, който съдът приема за обосноваване за постигане на целта, за която е издадена заповедта за ПАМ.

Цитираната разпоредба от ЗДвП разпоредба цели осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, т.е. обжалваната ПАМ има превантивен и преустановителен характер. Същата е израз на държавно-властнически правомощия, предпоставка за възникването на които е липсата на дължимият контрол и отговорност от страна на собственика на МПС. И доколкото движението с МПС може да бъде източник на опасност за останалите участници в движението, закона предвижда редица изисквания представляващи гаранция за законосъобразното развитие на отношенията в областта на движението по пътищата – от реда и условията

за придобиване на СУМПС, през реда и условията за регистрация и въвеждане в движение на МПС до изискванията за контрол и отговорност както на водачите, така и на собствениците на МПС спрямо определи обстоятелства, потенциален източник на опасност. Важен момент, който съдът следва да подчертае е, че до настъпване на конкретната хипотеза не се стига въпреки или против волята на собственика на автомобила, а като следствие от действия и бездействия от негова страна, чрез които е допуснато това да се случи.

Предвид изложеното, заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София– град, III отделение, 73 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Е. Н.-Х., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000339/18,01.2024 г., издадена от М. Ц. М. - полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, с която на лицето е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца“ на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: